

Bohoslužby v Zábřeze 28.února 2016

Lk 13, 1-9

Milé sestry, milí bratři, špatné zprávy se šíří velice rychle. Na jednu stranu nás přitahují, na druhou zase děsí. Vždyť nabourávají naši jistotu, pocit bezpečí. Šílenci se zbraněmi, neštěstí na cestách, přírodní katastrofy, vše se vymyká jednoduché rovnici, že když si budu dávat pozor, nic se mi nestane. Člověk si neuvědomí dopředu, co všechno se může stát, zjistí, že není možné se kolikrát ani bránit. To je opravdu hrozné. Co dělat? Čím se alespoň uklidnit?

Špatné zprávy přicházely i v době Ježíšově. Máme zde zmínku o dvou neštěstích, která musela docela otrást společnost. Osmnáct lidí zemřelo, když spadla věž, neurčitý počet Galilejců pobil Pilát, když obětovali. Ta zmínka o Galilejcích je poměrně zajímavá. Na ní je vidět, jak se dá různě reagovat na zprávu o takovéto události. Ježíš se ptá, zda si myslí, jestli ti Galilejci byli větší hříšníci, než ti ostatní. To bývá docela obvyklá reakce. Jsou to hříšníci, Bůh je potrestal. Tím jsme s celou situací vyrovnání. Jelikož my hříšníky nejsme, nemusíme se ničeho bát. Je řeč o Galilejcích, což spojení s hříšností docela nabízí. Oni tak u ostatních byli zapsáni. Galilejci byli poněkud na okraji, byli odbojní. A tak si za to spíš mohou sami. Proto Hospodin dopustil, aby je Pilát pobil. Nám se to stát nemůže. To je jedna rovina uvažování. Najde se nějaké vysvětlení, v čem byli ti druzí jiní, v čem se lišila jejich situace od té naší a tím pádem nám nic takového nehrozí. A samozřejmě se to promítá i do duchovní oblasti. Když budu poslušný, nic se mi nestane. Tak to smíme číst třeba i u Karafiátových broučků. Když jsou broučci poslušní, Pán Bůh je chrání. Takže je cesta, jak získat znovu jistotu, pocit bezpečí.

Druhá rovina zprávy o násilí na Galilejcích se týká toho, že je třeba něco dělat, aby se to příště nestalo. Co se stalo, to už se změnit nedá, ale dá se udělat něco, aby se situace neopakovala. A zde zase mohou být důležití ti Galilejci. Ježíš a jeho první učedníci jsou také Galilejci. Jde tam o jejich krajany. To člověka většinou ještě víc popostrčí k nějaké akci. Ježíš je vnímán jako Mesiáš a Pilát je ztělesnění těch, kdo Boží lid utiskují. Co jiného ne-li právě takováto nespravedlnost by mělo být důvodem k nějaké akci proti Římanům a vůbec všem, kdo Boží lid sužují? Jen tak se dá zabránit tomu, aby si Pilát dovolil na další skupiny poutníků.

Možná bychom to sami viděli podobně. Někaká takováto událost nás vede k úvahám hledajícím pocit bezpečí, hledající něco, co nás ochrání, co nedovolí, aby se takové neštěstí týkalo i nás.

Jenže jak moc účinné takové hledání může být? Nemůže spíše vést ještě k větším problémům? Jistě, je dobrou věcí prevence, ale ať se budeme snažit jakkoliv, nikdy se riziko nepodaří snížit až na nulu. Zlo si svou cestu vždy najde. Možná nás jen těmi všemi prevencemi zastihne ještě méně připravené. A stejně tak to platí i o hledání jistoty v poslušnosti Bohu. Jen si vzpomeňme na onoho Karafiáta a Broučky. Poslušné Broučky Pán Bůh chrání. Přesto kmotříčka nakonec žluva sežrala a jedné kruté zimy všichni broučci pomrzli. Takováto rovnice, že se člověku nemůže stát nic zlého, bude-li poslušný, má spíše za následek, že když se něco zlého stane, přestane v Bohu hledat svou oporu. A to je jistě veliký problém. Takže ani spoléhání na svou dobrou, na dokonalost, to nepomůže k tomu, aby člověk získal pokoj pro svůj život, aby se přestal bát, že se něco zlého stane. A Ježíš to svým způsobem potvrdil. Ani Galilejci, ani ti v Siloe nebyli větší hříšníci, větší viníci než ostatní. Zlo v podobě spadlé věže či Pilátova pobíjení, to nebyl Boží trest za jejich hříchy a nebyla v tom ani Boží pasivita kvůli jejich neposlušnosti. Dokonce to nemá přímou spojitost s Božím jednáním, takže je scestné jakékoliv obviňování, že Bůh tomu mohl zabránit, že by mohl zasáhnout a tak podobně. I když se samozřejmě z mnoha důvodů takové otázky nabízejí, nejsou tím, co by vedlo k porozumění či většímu pokoji člověka. Nesmíme zapomenout, že Bůh není zodpovědný za působení toho zlého. V ráji mu svou ruku podal sám člověk. A právě proto Ježíš v celé problematice ukazuje ještě trochu jiným směrem.

Ptáme se často, proč se nějaká událost stala, bojíme se, že může zasáhnout i nás. Ježíš ale připomíná, že bychom se měli obrátit k jiné problematice. Smrt jednou přijde. Z hlediska věčnosti je jedno, jestli zemřeme mladí nebo staří, jestli zemřeme rukou šílence či přirozeně. Jde totiž právě o onu věčnost. Ježíš přišel, aby za nás dal svůj život. Nepřišel proto, abychom žili co nejdéle na této zemi, ale přišel, abychom se mohli smířit s Bohem a našli tak u něj život věčný. Proto v souvislosti s těmi tragédiemi mluví o pokání. Nebudete-li činit pokání, stejně tak zahynete.

K problematice onoho pokání promlouvá podobenství o fíkovníku. Může se zdát, že s tím předchozím textem moc nesouvisí. Co má fíkovník, který nenese ovoce, společného s takovými tragédiemi jako masakr Galilejců či pád věže? Vždyť je to jiné téma. Fíkovník, který nenese ovoce je na odpis. Asi by mnozí ani moc neváhali, kdyby měli v zahradě strom, který bere vláhu, ale nenese ovoce. Tři roky je už dlouhá doba a pokud je ten strom neplodný, je zbytečné jej dál nechávat. Avšak ten strom má svého zastávce, který mu chce dát šanci. A to je důležité. Místo trestu přichází velice důkladná péče. Je to asi trochu nezvyklé, ale Ježíš právě na tomto jasně nezvyklém příkladu ukazuje jednání, které je také nezvyklé, ale už ne tak jasně viditelné. Ukazuje na naše životy. Možná je to trochu rána, ale dozvídáme se, že jsme těmi stromy, které nenesou ovoce, ale spíše jen zamořují půdu. Je to nelichotivé, ale pravdivé. Často jen přijímáme, ale nevydáváme žádné ovoce. Ježíš tu myslí na náš stav hříchu. Tím, že jsme se od Boha odvrátili, že žijeme z vlastních sil, tím přestáváme nést ovoce. Takže by bylo na místě, abychom byli vyřazeni, což mluvou Zákona znamená, že naší odměnou je smrt. Ale právě do tohoto vstupuje onen náš zastávce Ježíš, který se přimlouvá, abychom dostali novou šanci. To je důležité, protože ta nová šance, to okopání a pohnojení fíkovníku v našem dnešním podobenství, to je právě Ježíšovo působení, které nás vede k pokání. Dostává se nám veliké

péče z Boží strany, abychom poznali Boží lásku, abychom poznali, jaké záměry s námi Bůh má. To vše vede k tomu, že se obracíme nazpět, tedy činíme pokání. A o tomto pokání mluví Ježíš také v souvislosti s těmi zlými událostmi.

Máme před sebou Ježíšovo dílo, smíme slyšet jeho slovo, smíme poznávat Boží lásku. To všechno nám otevírá cestu zpět k Bohu, cestu ke smíření a napravení našich vin. Je to ze strany Boží krok veliké milosti. Na tuto milost se máme soustředit, protože se také dozvídáme, že tato milost má svůj vymezený čas. Je nám dáno, abychom změnili svůj život a nesli ovoce své víry, svého života v Bohu. Avšak je třeba, abychom na tuto Boží nabídku kývli, abychom ji z Boží ruky přijali. A na to se Ježíš soustředí ve svých reakcích na ony nešťastné události. Jsou tragédií, ale je zde ještě něco mnohem horšího a tím je věčné zahynutí. Nebude-li činit pokání, právě tak zahynete. To se netýká tohoto života, který žijeme na této zemi, to se týká života, který Ježíš zvěstuje, života věčného. Bez pokání není možné tento život získat. A tak nás staví do situace, kdy se máme zamyslet. Nejde o to, zda a jak zemřeme, jde o to, jak na tuto chvíli budeme připraveni.

Mnoho událostí kolem nás se dotýká našich životů vede nás k nejistotě, ke strachu. Zlo má docela velikou moc. A pod jeho působením se často ptáme, kde byl Bůh, že zemřelo tolik nevinných. Ovšem Ježíš tuto otázku obrací proti nám a ptá se, zda nám nevadí něco mnohem horšího. Děsí nás, že děti umírají při nehodách, přírodních katastrofách. Proč nás ale tolik neděsí, že se sice dožijí vysokého věku, ale pak zemřou navěky, nebudou moci získat věčný život? Není tohle mnohem děsivější? Bůh nám přeci zaslíbil, že mrtví vstanou k životu věčnému, protože za jejich hříchy zemřel Boží Syn. Co ale s těmi, kdo nepřijmou tuto Ježíšovu oběť, kdo nevstanou k věčnému životu? To je přeci mnohem horší. A tak možná spíše než se ptát, kde byl Bůh, že tolik lidí zemřelo, měli bychom se ptát, kde jsme byli my, že jich tolik zemřelo bez poznání Krista?

Špatné zprávy se šíří rychle a mají na nás vliv. Děsí nás, co se může stát. Avšak proti tomu všemu zaznívá Ježíšova poznámka o pokání. A tak smíme poznávat, že jsme v Boží náruči. Neznamená to, že nás nepotká nic zlého. Ostatně i ten nejspravedlivější člověk na světě – Ježíš – zemřel velmi nespravedlivou smrtí. Ovšem tváří v tvář tomu zlému smíme vědět, že naše dny na tomto světě se dříve či později naplní. To může ovlivnit. Nemůže však ovlivnit, že Bůh nám dává nový život, život věčný. Ten smíme přijmout, když si v pokání uvědomíme, že i za nás Ježíš zemřel a proto mu toužíme celým tímto pozemským životem patřit.

Pane Ježíši, děsí nás mnoho zpráv, děsí nás utrpení tohoto světa. Ty jsi ale všechno toto utrpení vzal na sebe a nechal na golgotském kříži, abys tak pro nás získal věčný život. Dej, ať jej neztratíme, ale v pokání vždy znovu přijímáme.

Neděle 28.února 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 12:17 -

Amen.